Affären Costa Negra

Roman
av
Gustaf Janson.

FJÄRDE AVDELNINGEN.
Revolutionen i Costa Negra.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Endast den nye presidenten saknades. Trött och huvudvr hade den gamle herrn låtit leda sig till ett gästrum och sov redan.

I ett annat rum sutto damerna, ivrigt sysselsatta med att repa charpi, något som enligt gammal tradition vid liknande historiska tilfällen ansetts som kvinnans första plikt.

Klockan ett på natten upplöstes konseljen och sömniga men lyckliga skildes ministrarna för att söka en välbehövlig vila.

George, som grannlaga hållit sig undan, mötte Quiroga på verandan, där den nyblivne konseljpresidenten svalkade sin heta panna.

— Jag har inte mer än antytt, att vi redan börjat på egen hand, sade Quiroga. Tror ni senor Cox lyckas?

— Jag hoppas det.

Quiroga blickade förströdd ut över nejden. På avstånd glimmade en eld, och sorlet från många stämmor ljöd genom nattens tystnad.

George märkte, att hans värd var nedstämd.

— En ypperlig ministär, sade han för att liva upp honom.

—Det är vänligt av er att säga så. Quiroga lysnade efter hurraropen, som just nu av någon okänd anledning stegrades till ett långt utdraget tjut.

— Särskilt anser jag senor Amarillos val lyckligt. Bigotta krigsministrar äro moderna överallt just nu. Det gäller att följa med sin tid.

— Ja, ja, mumlade Quiroga förströdd. När tror ni vi kunna vänta nyheter från senor Cox?

— Tidigast i övermorgon.

— Ni är avundsvärt lugn, senor Harrison.

— Hm! Jag visar bara inte, att jag är orolig.

— God natt! sade Quiroga efter en stund.

George besvarade hälsningen och gick kort därefter att i sin ordning söka vila. Dessförinnan gjorde han emellertid ett slag kring huset, men knappt hade han hunnit till trappan, innan han hejdades av ett barskt:

— Werda!

— God vän!

— Lösen! fordrade en kärv röst ur mörkret.

— Hm!

Posten slog larm och en halv minut senare var George arresterad. Efter ytterligare några minuter hade unge Meira anlänt till platsen och befriat honom. Unge Meira, vilkens energiska natur krävde oavbruten handling, hade utnämnt sig själv till krigsministerns adjutant och på eget bevåg ställt ut poster överallt. Ehuru ingen fara hotade, fann George hans försiktighetsmått utmärkta. Herrarna skildes med ömsesidig högaktning och en varm handtryckning.

— Alltsammans är all right, sade George, då han litet senare klädde av sig för natten. Nu beror det bara på vad Cox uträttat. Det vore förargligt om han misslyckats. En stund efteråt tillade han: — Då blir det naturligtvis att börja om igen. Ett sådant tillfälle som detta bör inte försummas. Han gäspade. — Men hädanefter aktar jag mig att säga, vad jag tänker. Det bör man aldrig göra.

XXVIII.

FRAMÅT ÖVER HELA LINJEN.

Morgonen femte dagen efter stadens intagande — Jim Cox envisades att ännu kalla det så — brusade en bullrande kavalkad uppför huvudgatan. Förtruppen bestod av ett hundratal lansbeväpnade ryttare. Efter dem följde gamle don Telesforo, omgiven av sin ministär, en lysande samling i prunkande dräkter och försedd med vapen, som förde tanken till länge sedan förgångna tider. George Harrison höll sig blygsamt gömd bakom herdarna i den nye presidentens säkerhetsvakt, men Jim Cox, som sprängt emot nykomlingarna, hade genast upptäckt honom. Tåget avslutades med en ryttartrupp, som var så irreguljär, att något dylikt endast fick anses möjligt i Costa Negra.

Men Puerta Barajos vaknade genast till liv igen. De stängda fönstren öppnades, portarna slogos upp, blommorna regnade över don Telesforo och hans följeslagare, vitklädda senoritas mötte utanför rådhuset, och kyrkklockorna ringde oavbrutet. Revolutionen var en verklighet. Puerta Barajos' namn skulle på ryktets vingar bäras över jordklotet, varför man välvilligt översåg det lilla uppehåll, som kort förut händelsevis inträffat.

Medan den av ministärens medlemmar, som ägde den starkaste stämman, från rådhusets trappa läste upp en eldig proklamation, vilken mottogs med jubelrop, förde George Jim Cox avsides.

Med färre ord än han under vanliga förhållanden skulle ha väntat, berättade den senare om sin sammanstötning med kapten O'Connor.

George åhörde honom förströdd, han kände redan det hela, och vad han ej kände, gissade han sig till. Han hade de senaste dagarna varit mer orolig, än han ville medge ens för sig själv. Många gånger hade Naguieras ord under sammanträffandet på Alcostas bal ringt i hans öron.

— Alltsammans finns ordentligt inlåst i regeringens egna magasin, bevakat av två hundra pålitliga soldater hade inrikesministern triumferande sagt. George trodde honom knappast till hälften, men han hade likväl byggt nästan hela sin plan på denna upplysning, som ofrivilligt undsluppit Naguiera.

— Karlen har inte behövt vapnen ännu, han spar dem kanske för något oförutsett, i Costa Negra är ju allt möjligt, tänkte George och dolde skicklight den ovisshet, som stundom marterade honom. — Att Naguiera till följd av kaptan O'Conors envishet icke ens fått vapenladdningen i land, var en oväntat lycklig omständighet.

Då Jim Cox berättade, hur han själv mottagits av kapten O'Connor, rynkade George ögonbrynen. Det var oursäktligt att bemöta hans ombud på sådant sätt. Han lovade sig att låta kaptenen veta det.

— Följ med! sade han kort till Jim Cox.

De trängde sig fram mellan människorna, som fyllde torget, och skyndade mot hamnen. Där låg "The Princess", Harrison & Browns gamla välkända ångare, på sin klippa. Alltjämt med bistert rynkade ögonbryn gick George fram till kajens yttersta rand och ropade ljudligt:

— Skepp, ohoj!

— Ohoj, ni där! svarade en röst och en bössmynning pekade över närmaste reling mot George.

— Kapten O'Connor! ropade George uphragt över att man siktade på honom.

De bägge stora labbarna lades på kommandobryggans räck, och det rödbrusiga ansiktet visade sig.

— Vad är ni för en galgfågel? ljöd kaptenens första fråga.

— Känner ni igen mig? George lyfte hatten av huvudet och vände sitt ansikte mot kaptenen.

— Har inte haft förmånen att göra någon bättre bekantskap här i landet, svarade kaptenen försmädligt.

— Se noga på mig, O'Connor!

Det låg något i tonen mer än i orden, som gjorde kaptenen böjd att lyda uppmaningen.

— Min själ .... det är inte tänkbart .... jo, sannerligen .. .. Hallå, styrman ! Bort med bössan och ut med jullen, det är unga Harrison i egen person.

När George en stund senare steg ombord på "The Princess" skedde det med mycket blandade känslor. Han hade en skarp hälsning på tungan, ty det var ej osannolikt att kapten O'Connors halsstarrighet kunnat omintetgöra hela hans plan. Men när han såg den gamle sjöbjörnen, ännu misstrogen och argsint, komma emot sig, när han lät blicken fara över denna besättning av skandinaver och irländare, åt vilka kaptenen meddelat sina känslor, och som nu stod uppställd på däcket för att hälsa redarens son, blev han nästan mot sin vilja varm om hjärtat. När han så hörde den vid masten fastspikade flaggan smälla för vinden, fylldes hans sinne av stolthet. Ensamma på ett strandat fartyg hade dessa tjugotvå män bjudit ett helt land spetsen. Starkare än nu hade den unge mannen aldrig känt hur djupa hans lands färger voro honom. Hans ögon blevo fuktiga och förebråelsen på hans läppar uttalades icke. I stället gick han med framsträckt hand emot O'Connor.

— Tack, kapten, i unionens namn, tack!

Kapten O'Connor blängde från sidan på honom. Han gjorde en ansträngning att fatta och trodde sig ha förstått, ty han utbrast:

— Så sant jag lever, hade jag inte hållit mig ett helt år.

George skakade hjärtligt hans hand.

Jim Cox, som vägrat att följa med ombord, stod kvar på kajen och sneglade under lugg mot de handlande personerna. Han skulle icke varit den gladlynte och godmodige människa han var, ifall han ej sagt till sig själv:

— Nu tycks allting vara klart, nu kan fortsättningen när som helst gå av stapeln.

Han hade rätt. En timme senare var lossningen påbörjad. Vinscharna arbetade, och kettingarna gnisslade. Gevärslådorna hyvades ned i båtar, vilka förde alltsammans till kajen, där hundratals tjänstvilliga händer transporterade dem vidare.

Jim Cox kommenderade denna del av arbetet. När han befriats från ledarens ansvar, var han åter den man, som strax kunde fortsätta att timra sin berömmelses byggnad skyhög och dessutom smycka den med mångahanda sirater. Det var egentligen också från denna stund Jim Cox räknades för den store man, han intill döddagar skulle förbli.

George hade snart lämnat "The Princess" igen. Han respekterade kapten O'Connors känslor och önskade ej, att don Telesforo och ministrarna skulle göra ett besök ombord, sedan kaptenen upplyst, att han svarit, det ingen costa-negran tilläts beträda hans däck, så länge han andades. Jim Cox hälsades däremot välkommen och blev hjärtligt omfamnad när han försäkrat, att hans kaptens ställe skulle handlat alldeles som denne. Jim Cox fanns för resten överallt den dagen. Han var ombord på "The Princess", han sprang runt hela kajen, medan han övervakade ammunitionslådornas transport. Han kommenderade, livade och vägledde på ett sätt som fullständigt elektriserade de långsamma infödingarna och hans blotta närvaro förmådde dem att arbeta, så att det väckte deras egen förvåning. Från och med det ögonblick den första lådan placerats i de hittills ständigt tomma magasinen, var han revolutionsarméns populäraste personlighet.

Under tiden arbetade även den nye presidenten och hans ministrar. Don Tedesmoro hade tagit en högtidlig trohetsed av stadens inbyggare och som ett slags tack därför utnämnt alcalden till provinsen Barajos' ståthållare. Stadsborna, som hurrat sig till hälften hesa, gjorde det nu fullständigt. Från klockan fem till sju på eftermiddagen mottog den nye presidenten en rad deputationer, vilka alla framburo rent av häpnadsväckande önskningar. Don Telesforo lovade att uppfylla allt, vad man begärde. Han var för rörd över den tolv timmar långa hyllningen att kunna säga nej till något. Deputationerna kommo och gingo i ett rus av hänryckning, som smittade hela staden. En så allmän belåtenhet hade ännu aldrig rått någonstädes i Costa Negra. Kulminationspunkten nåddes, då hundra av stadens unga damer infunno sig och begärde, att fem särskilt utvadla bland dem skulle få kyssa presidenten. Don Telesforo var för mycket kavaljer att vägra, och när han väl kysst de fem, föreslog han ,att de övriga skulle följa ledarinnornas exempel, något, som ännu ytterligare ökade hans popularitet. Den gamle herrns krafter sattes på ett svårt prov, men han kysste sig redligt igenom hela samlingen och yrkade därpå, att hans ministrar och medhjälpare skulle komma i åtnjutande av samma ynnest. Detta avböjdes dock på grund av synnerligen brådskande göromål, varvid presidenten uppoffrade sig för andra gången och ridderligt och galant omfamnade så många av deputationens medlemmar, som funnos inom räckhåll för hans långa armar.

Alla visste naturligtvis nu, att Alcosta icke var avsatt. Men ingen offrade en tanke härpå. Man ägde raderna vapen, och det var tack vare dem den så lyckligt påbörjade statsvälvningen skulle föras till ett lika lyckligt slut. Att armar till vapnens förande saknades, oroade ej. I den lilla staden vor tusen man samlade och revolutionsarméns kärna utgjordes av infanteristerna, som åter lämnat sin kasern, och smittade av den allmänna hänförelsen, syrirt don Telesforo en ny trohetsed.

En ytterligare förstärkning tillfördes de upproriska, då soldaterna från Riofontan, trötta, uthungrade och nödslagna, marscherade in i Puerta Barajos och ödmjukt anhöllo att få sluta sig till revolutionen. I landets båda nordligare provinser hade man redan omfattat det nya med glödande entusiasm. Det var nordens tur att verkställa en omvälvning, och när den nu väl satts igång, ville man ej längre höra talas om Alcosta. Varhän de stackars soldaterna från Riofontan kommit traskande, hade man frågat: Alcosta eller Moran.

(Forts.

Förbered Eder för svåra dagar!

Ni borde i alla fall spara en del av Eder förtjänst varje avlöningsdag och försäkra Eder om ett säkert skydd när Ni har bekymmer eller behov. Denna inrättning erbjuder Eder

3½% ränta

Kontorstid 9 till 6. Lördagar 9 till 1.

$1.00 öppnar ett konto.

PROVINCE of MANITOBA SAVINGS OFFICE

Ellice & Donald och 984 Main St.

"Grundlagd att befrämja människornas välstånd och välfärd."

IDROTT

Smått om sport.

Distriktmästerskapstävlingar i femkamp för Göteborg ha ägt rum. Segrare blev Allan Wenander, Kolltorps IK, som nådde 3,377,605 poäng, vilket är nytt distriktsrekord.

*

Styrelsen för Cetnralföreningen för idrottens befrämjande har till sin vice ordförande samt till ordförande i förvaltningeutskottet efter generalmajor Balck valt generallöjtnant Hugo Jungstedt.

*

Det tjeckiska mästerskapslaget Viktoria Ziskow spelade en match i Stockholms-stadion mot ett kombinerat Stockholmslag. Tjeckerna vunno därvid med 1—0 halvtid 1—0.

*

Vid Sleipners internationella fotbollsturnering spelades en match mellan Köpenhavns Boldklub och AIK, Stockholm varvid resultatet blev oavgjort med 1—1.

*

Kamraterna i Helsingfors tävlingar i allmän idrott, som hållits, lämnade trots det kalla vädret ett par utmärkta resultat. Kivi nådde således 44,45 m. i diskus, och i tresteg hoppade Järvinen 14,74. Liewendahl löpte 800 m. på 1,57 min.

*

Semifinalmatchen i den europeiska zonen i Davis Cup mellan England och Italien spelades den 20—22 juni i Felixstone. England representerades av följande lag: Crole-Rees, Eames, Greogery och Higgs. I den andra semifinalen mötas som bekant Holland och Tjeckoslovakien.

*

Vid tävlingar i allmän idrott i Abo nåddes flera goda resultat. I spjutkastning segrade Pentillä med 65,76 m. Nurmy hemförde 5,000-metersloppet på tiden 15.03,6 med Berg som tvåa 15,14,2. Slutligen satte Lagerström nytt finskt rekord på 1,000 m. med den utmärkta tiden 2,28,6.

*

Vid tävling i Gävle om D. M. i femkamp för Gästrikland har Sven Lundgren, Gävle IF, (fjolårets svenske mästare i 10-kamp) satt nytt distriktsrekord med 3,578 p. Lundgrens resultat voro: längdhopp 643 cm., spjutkastning 46,37m., 200 m. 23,7 sek., diskuskastning 36,46 m. och 1,500 m. 4,25 minuter.

*

Jim Maloney mötte i Boston Demave, som tvang honom att taga åtta räkningar under matchens gång. Maloney vann ändå sex av de tio ronderna och därmed matchen.

I Chicago boxades Otto von Porat mot Stabenau, som blev utslagen av norrmannen redan i andra ronden.

*

Uppgörelse har träffats mellan Harry Persson och Johnny Widd om en match, som skall äga rum i Stockholm den 13 juli. Widd vill emellertid icke gå med på mer än tio ronder, varför matchen icke kommer att gälla mästerskapstiteln. Var matcheu skall utkämpas är ännu icke bestämt.

Olympiana.

De första svenska uttagningstävlingarna i boxning till Olympiska spelen ha ägt rum i Stockholm Stadion. Resultaten bleva (segrarnamnet först):

Flugvikt: G. Johansson, Uppsala—L. Bengtsson, Borås, poäng; Bohman, Örnsköldsvik — J. Pihl, Djurgården, poäng.

Bantamvikt: L. Mellström, Hammarby—P. Almström, BK 28, poäng; Ahlqvist, Borås—A. Karlsson, Örebro, poäng.

Lättvikt: K. Andersson, Örnen—K. Sandahl, Uppsala, poäng; J. Wennberg, Vänersborg—H. Åstrand, Borås Den senare diskvalificerades för lågt slag.

Weltervikt: G. Berggren, Hammarby—L. Olsson, Göteborg, poäng.

Tungvikt: G. Karlsson, Örnen—Nordlund, Linnéa, poäng; Molander Balder—Engström, Hammarby. Molander vann på knock out i andra ronden.

*

De svenska boxarna ha börjat sina uttagningar för Olympiska spelen men utan att ha givit upphov till några större glädjeämnen, ja, några glädjeämnen alls. Det skulle i så fall vara örnsköldsviks-Boman och Molander, vilka båda vunno säkra segrar, den senare på en blixtsnabb knockout. Molander är dock alltför ung och icke matchvan för att vara verkligt farlig i sin klass, tung tungvikt.

Boxarna voro på höjden av sin form i mitten av april. Sedan dess ha de tagit sin träning littet lättvindigt, utan det allvar och den omtanke som kännetecknat de andra idrottsmännens träning för Amsterdam. Boxare äro i allmänhet ej hårdtränade, och till Olympiska spelen böra våra fighters vara i form igen.

Det är ännu för tidigt att döma om deras utsikter i Amsterdam. Men inte förefalla de överdrivet stora, liksom ej heller brottarnas. Bland de senare finnas dock ett par säkra och starka karlar och guldmedaljaspiranter, Westergren, Rudolf Svensson och Ivar Johansson.

Uruguany vann i Olympia-fotbollen.

Uruguay vann i finalen över Argentina med 2—1, halvtid 1—1.

Efter olympiafinalen i fotboll ville en tidning göra gällande, att det oavgjorda resultatet var uppgjort på förhand, att de båda sydamerikanska lagens möte var affär och inte ärlig sport. I vad mån detta tal har fog för sig, kan en utomstående ej bedöma. I vilket fall som helst har man svårt att sätta tro till det, ehuru det är bekant, att båda lagens spelare inte äro några renhåriga amatörer.

Omspelet slutade med avgjort resultat: seger för Uruguay med 2—1, som därmed återupprepade sin olympiaseger från 1924. Vackert gjort, men segern var denna gång ej lika förtjänt. Det var en Pyrrhusseger, vunnen med tur och naturligtvis, skicklighet. Men Argentina var det klart överlägsna laget. Härför talar icke minst dess 15 hörnor mot Uruguays 3.

Argentina hade varit värd segern. Men det är icke alltid favoriten som vinner. Och i detta fall var Argentina favorit.

Det blir väl fler olympiader, tänka de argentinensiska bollvirtuoserna.

Damidrottens facit.

Sveriges olympiska kommitté är tydligen ej ensam om sin uppfattning att kvinnorna ej böra deltaga i de Olympiska spelen. Mrs. Goold, som är sekreterare i Englands kvinnliga idrottsförbund, förklarade nämligen häromdagen för en intervjuare att "vi beslutat att icke deltaga i Olympiska spelen, oaktat våra idrottskvinnor ha större möjligheter till placeringar än många adra."

Men motiveringen till detta ställningstagande är en helt annan än den Olympiska kommittén för någon tid sedan gav. Denna hyste som bekant farhågor för att våra svenska idrottsflickorna skulle maskuliniseras. Mrs. Goold däremot ser, att det kvinnliga programmet är för litet och att det bort omfatta fler än 5 grenar, sedan de engelska kvinnorna spcialiserat sig på ett mycket stort antal löpningar, hopp och kast.

I England har man för övrigt ändå från början varit emot att damsporen skulle inrrangeras i männens internationella förbund. När direktör Edström för ungefär 2 år sedan genomdrev detta, mötte han starkt motstånd, då man ansåg, att den manliga ledningen skulle åsidosätta damsporten. Kvinnan ville ha sitt eget världsförbund och sina särskilda Olympiska spel.

Och däri måste man instämma. Det hade varit mycket trevligare både för kvinnorna själva och männen, om de förra fått sina Olympiska spel för sig. De måste bli lidande på att tävla samtidigt med männen, vilkas prestationer måste betydligt överglänsa det vekare könets.

Mrs. Goold tröstar sig med att englskorna nu i stället med all kraft och energi komma att söka upparbeta damidrotten inom det egna landet.

Sveriges Amsterdamledare.

Ledare till Amsterdam blev Kalle Hansson i Hammarby. Ett bra val, då Kalle är både representativ, har gott handlag med pojkarna och dessutom välgörande lugn och säker i sitt upträdande.

Baka lika stora bröd som detta med

Robin Hood FLOUR

Garanti för "MONEY BACK" i varje säck.

Konte Johnsson valdes till tränare och sekond, dock inte utan diskussion. Ragge Rosberg i Djurgården förordade Ireland — av vad anledning hade han inte särskild lust att förklara. En del av de närvarande misstänkte inte utan fog att det närmast berodde på den animositet, som bevisligen råder mot Konte inom Djurgårds-kretsar.

För övrigt börjar Konte även få en del andra klubbledare mot sig, då man inte med blida ögon precis ser övergången av boxare till hans B. K. 28. Det senaste nyförvärvet är lätt tungviktaren Ekdahl i Hammarby, som själv förklarat, att han inte fått lära sig något nytt i boxningsväg under det år han varit i Stockholm men tänker gå in för att det skall bli bättring i det avseendet nästa säsong. Och han anser att Konte är den ende som kan lära honom något.

Ett faktum är, att Konte Johnsson går in för sina pojkar med större intresse och känsla än någon annan tränare, och därför har han lättare att få sina adepter med sig. Det är emellertid dumt av honom att i allt för stor utsträckning rekrytera sina led från andra klubbar, den taktiken medför ovillkorligen en del split och missstämning.

Som tränare till olympialaget är han givet att föredraga framför Ireland, då han har större intresse för laget än denne och känner mer personligt för pojkarna. Martinsson som kommer med som massör kan vara honom till utmärkt nytta — bägge äro ju mångåriga boxningsledare och kända till punkt och pricka till hur ett lag skal hanhas.

En svensk-amerikan om Amerika.

Yankees bli fruktansvärda vid Spelen, särskilt i korta lopp upp till 800, hoppen (utom tresteg), samt i kula och diskus.

I I. B. läsa vi:

Idrottsbladets redaktion har bett mig skriva några rader om de amerikanska idrottsmän som ha de största chanserna i de grenar där Sverige skall representeras i Amsterdam.

Det är väl att förutsätta, att Sverige icke blir representerat i sprinterloppen. Däremot ha vi väl en del pojkar på 400 meter, eventuellt även ett stafettlag. Nå, vilka kvartmilare har U. S. A. och hur goda äro de?

Amerikas främste kvartmilare heter Spencer och studerar vid Stanford. Spencer har förut varit häcklöpare, men efter en olyckshändelse, vari han både bröt sitt ben och skadade ögonen, har han ej på grund av den svårt nedsatta synförmågan kunnat ägna sig åt sin favoritgren. Spencer är nära nog redan blind, och det har uttalats farhågor från hans vänner, att synen knappast kommer att räcka mer än ytterligare ett eller två år.

Spencer har i Californien nått ypperliga tider, varav hans nya världsrekord 47 jämt på 400 meter står i en särklass. Av hela Canifornias idrottsvärld var han givetvis tippad att vinna den eftersträvade studentmästerskapstiteln. Men vädrets makter voro honom ej gunstiga. Ett ihållande regn som fullständigt lade banorna under vatten och löste upp lermassorna till riktiga gyttjepölar, spelade honom ett svårt spratt. Barbuti, "hästen från Syracuse", blev hans besegrare efter en vildslutstrid på den under rådande förhållanden ypperliga tiden 48,8!

Dessa två pojkar, Spencer och Barbuti, äro för närvarande att anses som Amerikas ledande kvartmilare. Till assistenter och ersättare ha de en hel armé, som kan löpa under 49 och en del även under 48. Jimmie Burgess är väl den ledande bland "assistenterna". Jimmie, "Georgetown's ace" har sin bästa tid lydande på 47,6. Georgetowns andre man heter Hoctor och har löpt distansen på 48,6. En annan assistent ej att förglömma är Alderman från Michigan State Univ., som gjort 48 jämt. Troligt är dock, att Alderman kommer att söka en plats i Olympialaget på halva distansen där han även är en av de ledande löparna. Phillips, föregående års amerikanske mästare, torde trots sin mästartitel knappast kunna konkurrera med de här nämnda. Yale Univ:s stjärna Ross kommer troligen med i laget efter en rad glänsande stafettlöpningar under året samt amerikanska mästartiteln på 200 yards inomhus.

Så vitt det var känt vid min avresa från Amerika hade ännu ej Cecil Cook, negern från Syracuse Univ., gått i träning, ej heller väntade man så mycket av Tierney, förutvarande amerikanske kvartmilskungen från Holy Cross College. Men att Amerika får ett lag, som har tankarna på 3,12 hellre än 3,20, det är väntat.

På 800 meter kommer Amerika också med ett flertal stjärnor. Det har meddelats, att Burton vid en tävling i Denver, Colorado, löpt distansen på 1.51,2. Om rekordet är korrekt får det nog till stor del skrivas på den underbart lätta Colorado-luften. Burton har ej förut gjort sig något extra berömd. Lloyd Hahn har ju redan visat, act han är att räkna med även på utebana. Hans resultat 1,52,2 på Yankee Stadiums äggformade bana är förvånande gott. Conger har ej ännu, så vitt jag känner till, visat sin form på utebana. Proudlock, även han en Syracuse-student, aspirerar starkt på Olympialaget. Proudlock är Amerikas främste all-roundlöpare på kortare och även längre medeldistanser.

På 1,500 meter får väl Wide och de andra européerna göra upp sitt mellanhavande med Hahn för det snöpliga nederlaget i Madison Square Garden. De andra amerikanarna ha väl ingenting att säga till om i sällskap med Wide, Peltzer och andra europeiska stjärnor.

På de andra och längre distanserna har väl Amerika ej något riktigt extra gott att bjuda på. De två pojkarna, som sprungo under 15 min. på 5,000 häromdagen, äro nog ej farliga vare sig för Wide, Nurmi eller Ritola!

Sten-Pelles båda rekord ha rapporterats slagna. Leighton Dye, Jannes Andersons guldgosse, löpte på 14,6 enligt rapporten. Det var väntat! Dye har gått in för Olympia-segern och väntas allmänt även komma att lyckas i sina strävanden. Men konkurrens blir det från sådana storhetjare på distansen som Werner, Nichols (Peltzer vile ej tro sina ögon, när han såg honom rusa över hindren) samt Brickman. Det är nog ingen av dessa fyra pojkar, som tänka göra mer än 14,6 i Amsterdam. Alla ha de naturligtvis lediga häckstilar och fenomenal fart mellan hindren.

På långa häcken bjuda följande pojkar européerna spetsen(av vilka Sten-Pelle givet bör bli den bäste till slutet av juli): Taylor, Gibson, Pomeroy samt troligen Grumbles, Toolin, Maxwell eller möjligen någon ny pojke. Inofficiellt fick jag reda på strax före avresan från Washington, att Taylor på träning löpt på 51,5! Huruvida den är tillförlitlig kan jag ej svara på, men omöjligt är det ej, att en "häst" som Taylor kan rusa över hindren på den tiden. Taylor anses allmänt som den bäste av Amerikas löpare på denna distans, trots sitt nederlag mot Gibson vid förra årets mästerskap. Gibson är den ende löpare som slagit Taylor.

Det såg rätt sorgligt ut för Amerikas representation i höjdhopp vid Olympiaden under vårsäsongen. Knappast någon av hopparna orkade över mer än 195. Men allting synes nu betydligt ljusare. King, "Stanfordkungen", är i finfin form och tippas redan som säker segrare. Burg, Major Robinson, Poor och möjligen Osborne väntas bli hans medhjälpare och lagkamrater, alla säkra på 195 i högform.

Längdhopparna äro för närvarande Amerikas gunstlingar. Inte mindre än fyra pojkar ha slungat sig ivåg hela 25 fot (762 cm.) eller mer. Hubbard, Hamm, Zombro, Bates och Simons äro U. S. A:s hopp. Någon av dem skall väl klara det bygglgt.

Amerikas stavhoppare behöva väl ej längre presenteras: Carr, Barnes, Edmunds, Droegmuller, Sturdy och några andra äro allt för överlägsna för att ens kunna hotas av europeerna för närvarande.

Kuck, Krenz, Adelman och Ruthert bli U. S. A:s troliga representanter i kula. Uppgörelsen mellan de två förstnämnda och tysken Hirschfeld blir nog rasande spännande. Yankees ha gett sig katten på att erövra kulrelordet!

Kuck, Hines och Reinhardt få nog betraktas som de bästa amerikanarna i spjutkastning. Den senare hade nyligen ett kast på över 66 meter och Kuck vill påstå, att han kastat 70 meter på träning, men den uppgiften betvivlas starkt i amerikanska idrottskretsar. Amerikanarna ha ej någon utvecklad stil och fästa sig egendomligt nog ej så mycket vid det heller. De "bara" slunga ivåg spjutet, ilsket, blixtrande snabbt men osäkert och stillöst, ibland går det ibland går det inte.

I diskus har ju Amerika en hel del ypperliga pojkar, men enligt uppgift lär ju Sveriges representation ej bli av någon hög klass.

Däremot ser det bättre ut för Sverige i slägga. Även en tysk patriot som Peltzer ansåg Skolds segerplats vikt och Linds andra tämligen säker. Merchant och Me Eachern äro hittills U. S. A:s bästa, men det är svårt att göra sig en föreställning om deras förmåga, då de vid de flesta tävlingar använda en slägga av annan vikt än den vid olympiaderna brukliga. Troligen kunna de dock ej hota Sveriges representanter".

Erik Kjellström.

QUALITY Makes it WORTH MORE

KÖP MALTEXTRAKT

med eller utan humlearom

2½ lb. burkar hos våra återförsäljare

CREAM OF MALT Co. 644-46 PEARL ST., TORONTO, CANADA